

– Дружина вярна, сговорна,  
здро̀во си мястото пазете,  
кога се турци зададат,  
да не ви турци измамят,  
до един да ви затрият.  
Кога се ази завърна,  
пак ще ги турци заловим.  
И тръгна Димитър да иде,  
във село, във черкова.  
Черковта пуста и празна,  
нищо си в нея нямаше.  
Само поп Ставри седеше,  
дебела книга четеше.  
Той си книгата остави,  
че си в олтаря отиде,  
кръ̀щелни вещи извади,  
кръ̀щелни, още прощални.  
И си книгата отзема,  
до олтара застана,  
Кирилка да си изчака.  
Поп Ставри дума Кирилка:  
– Подай си, булка, детето,  
на кръ̀стника, на ръцете,  
да му книгата прочета,  
кръ̀щелни думи да кажа,  
кръ̀щелни думи, прощални,  
че да ги кръ̀стнико повтаря,  
каквото кажа след мене.  
Кирилка булка хубава,  
тя си детето подала,  
на Димитър, млада войвода.  
Той си детето отзема  
и срещу поп Ставри застава.  
Поп Ставри чита, прочита,  
той на Кирилка продумва:  
– Развий си, булка, детето,  
да го кръ̀стника окъпи  
и ази да го миросам.